

Bestsellerová autorka *The New York Times*

JANE PORTER

Andi a Wolf.
Kráska a zvíře.

RANDE
S DIVOCEM

Pět let po ztrátě manžela Andi McDermottová konečně začíná znovu žít naplno. Když vpředvečer vánočních svátků její nevlastní syn zruší návštěvu, Andi se nehodlá utápět ve smutku a impulzivně odjede na chatu do hor, kam kdysi ráda jezdila, ale kam už dlouho nezavítala. Nejspíš i kvůli sporům mezi jejím manželem a jejich nejbližším sousedem Wolfem Endersem.

Wolf je armádní veterán, nevrlý a děsivý, který tu žije celoročně. Andi se s ním nechtěně setká hned po svém příjezdu, když si omylem uřízne stromek na jeho pozemku. Jenže tentokrát je od první chvíle něco jinak. Wolf možná budí respekt, ale k Andi je opravdu vstřícný. A co je hlavní, je pro ni až nebezpečně přitažlivý.

Když Andi zůstane kvůli nečekaně silné sněhové bouři uvězněná na chatě bez elektřiny a tepla, Wolf je její jedinou záchranou. Co se stane, když spolu tihle dva na pohled tak nesourodí lidé uvážnou na konci světa a jiskrami to mezi nimi jen srší?

*„Jane Porter rozumí vášni zralé lásky...
Chytré, uspokojivé čtení.“*

– Robyn Carr

*„Jane Porter píše s opravdovou vřelostí a tichým
kouzlem o každodenních věcech v životě všech žen.“*

– Chicago Tribune

RANDE
S DIVOCHEM

JANE PORTER

RANDE
S DIVOCHEM

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © 2022 by Jane Porter

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover photo © Getty Images

Translation © Zdenka Lišková, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-867-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-866-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-299-8 (print)

*Pro Williama Huntera Gurneye Jr.,
otce mého divocha.
Miluju tě.*

Kapitola 1

DO KUCHYŇSKÉHO OKNA PLESKAL DÉŠŤ, ALE UVNITŘ DOMU voněl pečený krocan a svažené víno. Andi McDermottová nakoukla do druhé trouby, kde se ohřívala nádivka, brambory a různé přílohy. Bylo dvaadvacátého prosince a Andi slavila Vánoce předčasně, protože pozvala svého nevlastního syna Lukea a jeho snoubenku na večeři. Celé dny kuchtila, zdobila dům, a dokonce ustrojila velký stromek – první od smrti svého manžela Kevina před pěti lety.

Byly to první Vánoce od Kevinovy smrti, kdy se jí chtělo něco slavit. Možná jí dodalo dobrou náladu všechno to vaření a pečení. Nebo se možná konečně smířila s tím, že Vánoce budou jiné, a tudíž je nemůže srovnávat s těmi, jaké byly, když Kevin žil.

Ale bude hezké vidět Lukea, mít ho pro sebe. Její nevlastní syn byl zaneprázdněný lékař žijící ve Virginii, v McLeanu na předměstí Washingtonu. Když přijel na skok do jižní Kalifornie, chtělo ho vidět tolik lidí, že ji jen těžko vtěsňoval do nabitého programu. Ale letos Luke s Kelsey její vánoční pozvání přijali a měli každou chvíli dorazit.

Andi odvrátila pohled od deštěm skrápěného okna k malé televizi. Místní večerní zprávy končily uklidňující reportáží, která se odehrávala v Santově vesničce u jezera Arrowhead. Na horách sněžilo, krásná reportérka od sebe neustále odháněla nadýchané vločky a se smíchem se ptala pana a paní Clausových, jestli jim sníh nebude bránit v rozvozu dárků. Santa Claus se bodře zasmál a řekl, že sobi jsou zkušení a jako vždy je povede Rudolf. Kamera přejela po romanticky zasněžené vesnici, reportérka na závěr připomněla, že Santova vesnice bude na Štědrý den otevřena do pěti hodin, a všechny pozvala, aby si přijeli užít živý program, potěšili se u plánované světelné show a samozřejmě na vlastní oči spatřili samotného Santa Clause.

Andi si vzpomněla na rok, kdy s Kevinem vzali do Santovy vesničky Lukea. Nebyl to zrovna úspěšný výlet. Kalifornii právě sužovalo období sucha, nenapadl žádný sníh a borovice působily vyprahle. Park tehdy ještě nebyl zrekonstruovaný a devítiletý Luke, který z něj nebyl bůhvíjak nadšený, oznámil dětem ve frontě, že Santa není skutečný a že to vědí i mimina.

Andi se usmála, když si vybavila zděšené pohledy ostatních rodičů. Luke nikdy nebyl jako jiné děti. Už od školky věděl, že chce být lékařem, a taky se jím stal.

Když smetla droby z kuchyňské linky a vypnula dvojitou troubu, zamyslela se Andi nad tím, kdy byla na chatě v Blue Jay naposledy. Už to bude pár let, přinejmenším dva nebo tři roky, a tehdy tam jela jenom proto, že ji její děsivý soused Wolf Enders upozornil na pád jedné z velkých borovic Lambertových na jejím pozemku. Padlý strom sice minul chatu, ale rozdrtil starou kůlnu a zablokoval příjezdovou cestu.

Kvůli práci tam bohužel nemohla vyrazit okamžitě, ale hned v sobotu ráno najala na odstranění stromu specializovanou firmu a zaplatila jim majlant, aby objemný kmen rozřezali a jeho mohutné kusy odvezli. Čekala, že se tam každou chvíli objeví Wolf Enders a jeho obrovský německý ovčák, ale naštěstí se tak nestalo. A tak se jí poda-

řilo utéct zpět do San Juan Capistrana bez nepříjemné konfrontace. Popravdě, ona sama se s Wolfem nikdy nepohádala, ale Kevin ano, a když posléze Wolfa zažaloval pro urážku na cti, protože byl přesvědčený, že ho Wolf pomlouvá v jejich horské komunitě, nevraživost mezi oběma muži učinila výlety na chatu nesnesitelnými.

Andi si připadala jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Štvalo ji, že je Kevin posedlý jejich „buranským sousedem“, a nesnášela ten nepříjemný pocit, kdykoli do ní Wolf Enders zabodl svůj pronikavý pohled. Jako by před ním stála nahá a to se jí nelíbilo. Nikdy by o něm neřekla, že je buran – to by ostatně neřekla o nikom –, ale rozhodně se pohybovali v jiných společenských kruzích.

Večerní zprávy skončily. Andi se podívala na hodinky. Půl sedmé.

Luke říkal, že by s Kelsey měli dorazit někdy mezi půl šestou a šestou – podle hustoty provozu. Jeli z Newport Beach, kde bydlí Lukeova matka a jeho prarodiče, a doprava mohla být všelijaká, zvlášť v tomhle ročním období. Vytrvalý déšť to jenom zhoršoval.

Andi se krátce nadechla, protože byla nervózní a rozrušená. Dům vypadal nádherně. Salát i brusinky nakládané v brandy už stály na stole. Lahve červeného i bílého vína byly otevřené pro případ, že by Luke a Kelsey nechtěli pít svařák.

Andi ztlumila televizi a odešla do obývacího pokoje načechrat polštáře na pohovce. Na stromečku zářila světylka a třpytivé ozdoby. Na kamenné římse krbu se třepotaly plameny svíček a uvnitř tiše praskal oheň. Už zapomněla, jak krásně dům vypadá, když se vyzdobí na svátky.

V kuchyni pootočila stojan na dorty na mramorové desce ostrůvku a pak si uhladila tmavě zelený svetr s korálky přes boky. Zdál se jí příliš upnutý a měla podezření, že jí dělá na břicho pneumatiku, ale korálkový svetr byl jedním z posledních dáreků od Kevina a ona neměla před jeho smrtí příležitost si ho obléknout, takže si ho vzala dnes večer. Tento večer byl oslavou. Přijede Luke a zase budou rodina a na tom,

že má pět nebo deset kilo navíc, vůbec nezáleží. Ani kdyby těch kil bylo víc. Její váha není důležitá.

Důležitá je rodina.

Vánoce.

Zázraky.

Najednou jí zazvonil telefon. Volal Luke. Honem to zvedla. „Ahoj,“ vydechla radostně a opřela se o ostrůvek. „Kde jste? Uvázli jste v zácpě?“

„Pořád jsme u mámy.“ Lukeův hluboký hlas se tak moc podobal Kevinovu, až ji to zbolelo. „Nějak jsme se zapovídali a úplně zapomněli, kolik je hodin.“

Odhrnula si uvolněný pramínek vlasů z horké tváře. „To nevadí. Všechno mám v troubě. Jenom mi zavolej, až budete pár minut od domu, a já vám to nandám předem, takže si budeme moct hned –“

„Něco nám do toho vlezlo,“ přerušil ji. „Asi to nestihneme. Pro-miň, vím, že ti to říkám na poslední chvíli.“

Andi polila vlna zklamání. Chvilí ani nemohla mluvit. „Není Kelsey nemocná, že ne?“ ujišťovala se a byla vděčná, že se jí netřese hlas.

„Ne, Kelsey je v pořádku. Všichni jsme v pořádku. Máma nám dala jako překvapení lístky do Segerstromu na dnešní sváteční varhanní koncert. Zapomněla, že k tobě máme jít na večeři, a Kelsey je navíc varhanice. Hrála celou dobu, co chodila do školy. Hudební výchovu pak měla jako vedlejší obor na univerzitě Johna Hopkinse, a navíc...“ odmlčel se, zlomek vteřiny počkal a pak dodal: „Nevadí ti to, že ne?“

Andi nutkavě zamrkala. Hrdlo se jí stáhlo smutkem. Ovšem že jí to vadilo. Ach, jak moc jí to vadilo.

Ale nikdy by mu to neřekla. Byla jeho nevlastní máma, macecha. Nemohla si dovolit udělat chybný krok.

Luke se snažil vyplnit nastalé ticho. „Nesnáším, když musím řešit věci na poslední chvíli. Je těžké vyhovět všem...“

Nehodlala se rozplakat. Nebude dělat scény. „Já to chápu.“

„Kelsey tě vážně chce poznat.“

„Tak se zastavte zítra.“ Podívala se na dvě trouby napěchované krocenem a zapékanými pokrmy. „Zbyde mi spousta jídla.“

„Možná. To by asi šlo,“ řekl.

Andi píchlo u srdce. Lukeovo „možná“ nikdy nebylo příslibem.

Luke si odkašlal. „Každopádně se uvidíme, až sem budeme mít cestu příště. Slibuju. S Kelsey se určitě seznámíš před svatbou. Možná v únoru na její rozlučce se svobodou?“

Andi znovu uslyšela to možná. Možná znamenalo nada. Nic. Nenáviděla tu směšnou bolest, která ji pálila na hrudi. Vždycky byla macechou, nikdy ne matkou, nikdy ne maminkou, nebyla chtěná, natož milovaná, alespoň ne jím. „Možná,“ zopakovala a setřela si slzu z řas dřív, než stihla ukápnout. „Pozdravuj u vás doma.“

„Vyřídím. Veselé Vánoce, Andi.“

„Veselé Vánoce, Lukeu.“

Andi zavěsila, položila telefon na ostrůvek a opřela se rukou o jeho chladný kamenný povrch. V krku ji pálilo a na hrudi svíralo. *Nepřemýšlej, nepřipouštěj si to, nepoddávej se emocím. Takové věci se stávají. Život jde dál. Přízpůsob se. V tom jsi dobrá.*

Jenže ji tolik bolelo u srdce a ona si přála být kdekoli jinde než tady, v tomhle velkém prázdném domě s velkým vánočním stromem, který nikdo kromě ní neuvidí.

Takhle Vánoce vypadat neměly.

Takhle už svátky trávit nechtěla.

Ten dům byl pro ni příliš velký. Ovdověla příliš mladá. Vzpomínky byly příliš tíživé. Kevin jí chyběl a ona věděla, že se nevrátí. Dokonce začala znovu randit, ale pokud k sobě měla být zcela upřímná, byla to bída.

Její přátelé ji sice zvali na Vánoce k sobě, ale být návštěvou na Den díkůvzdání bylo něco jiného než být návštěvou na Vánoce. Vánoce

jsou o rodině, o intimitě. Není to večírek jako Halloween nebo Silvestr. Vánoční svátky jsou tiché, osobní, *posvátné*.

Andi se s bolestí v srdci otočila a pohlédla na třívrstvý vánoční bílý dort na světle růžovém dortovém stojanu, rodinném klenotu, který se v rodině McDermottových dědil. Bílý vánoční dort s třpytivým cukrovým posypem na miniaturním lese jedlých borovic vypadal jako dekorace ze Santovy vesničky. Byl to starý recept z časopisu *Southern Living*, podle kterého vyráběla stejný dort už její máma, když Andi vyrůstala. A když ho Andi upekla poprvé jako novomanželka, Kevin ji požádal, aby ten samý dělala na Vánoce pokaždé, a ona mu vyhověla. Třívrstvý dort byl dílem lásky a ona teď litovala odpoledne stráveného výrobou všech jemných cukrářských ozdob.

Proč si s tím dala tolik práce? Proč se nepoučila? Proč ten dort prostě nekoupila? Proč si myslela, že se Luke ukáže?

Luke ji toleroval, ale nikdy ji nemiloval.

Byl jediné dítě, které kdy měla, a ona se tolik snažila – ne proto, že musela, ale protože chtěla. A teď jí bylo sedmapadesát, skoro osmapadesát, a byla bez dětí, bez manžela a trávila další Vánoce sama.

Už to nedokáže. Ne tady. Ne takhle.

Ale ten dort nepekla zbytečně. Zahнала slzy, sáhla do šuplíku pro nůž, ukrojila z dortu velký kus a pořádně si ukousla. Na rtech jí ulpěl tvarohový krém. Sousto jí zvlhlo v ústech, protože se při žvýkání hloupě rozplakala. Znovu si ukousla a pak ještě jednou.

Dort byl dokonalý.

Dům vypadal dokonale.

Večeře by byla dokonalá.

Slzy jí tekly proudem. Andi odložila zbytek ukrojené porce, utrhla si jeden díl papírové utěrky, oťřela si ústa, osušila oči a vysmrkala se. Tohle nedopustí. Nesmí se zhroutit jenom proto, že se na ni Luke vykašlal.

Musí ty svátky přehodnotit, vymyslet nový plán, který nebude vyžadovat, aby se sama potloukala po obrovském domě.

Možná by měla zajet k jezeru Arrowhead, zabýdlet se na chatě a prožít Vánoce tam. Se spoustou čerstvého sněhu by si vychutnala bílé Vánoce. Vždycky tu chatu milovala. Až tam dorazí, bude to kouzelné.

Samozřejmě jí přišel na mysl Wolf Enders, ale ten tam možná nebude. A i kdyby, tak co? Nenechá se jím zastrašit. Už byla unavená z toho, jak se po ní pořád někdo vozí. Unavená z toho, že se musí přizpůsobovat všem ostatním.

Hodlala si vytvořit nové vzpomínky. Začít nové tradice. Brzy ráno prostě odjede k jezeru Arrowhead a prožije kouzelné Vánoce úplně sama.

TEN VZDÁLENÝ RYTMICKÝ ZVUK NEUSTÁVAL. TUPÉ DUNĚNÍ pravidelných úderů Wolfa dráždilo a rušilo ho v soustředění.

Wolf odložil rýsovací tužku a zaposlouchal se. Nastala pauza, po níž se dunění ozvalo znovu. Někdo něco sekal, a to velmi blízko.

Jenže v jeho blízkosti neměl nikdo co pohledávat. Bydlel vysoko v horách v uzavřené komunitě. Byl jedním z mála lidí, kteří tu pobývali celoročně. Wolf vlastnil malý dům v San Juan Capistranu v historické čtvrti Los Rios, ale pronajímal ho prostřednictvím platformy Vrbo. Díky blízkosti misie, oceánu a Disneylandu byl domek většinu času rezervovaný, což Wolfovi zajišťovalo stálý příjem.

Když před deseti lety koupil tuhle chatu, byla to barabizna, která byla na trhu už přes rok, a její cena i stav odrazovaly ostatní zájemce. Ale Wolf se odradit nenechal a učinil nízkou nabídku, protože si dobře uvědomoval, kolik práce ho čeká. Ale na tu byl připravený, jelikož právě odešel do důchodu po kariéře u námořní péchoty a měl volný čas a palčivou potřebu něčím se zaměstnat.

Majitel Wolfovu nabídku odmítl, ale když do pěti měsíců nepřišla žádná další, oslovil Wolfova realitního makléře a naznačil mu, že je otevřený férové nabídce. Wolf učinil novou, ještě nižší, než byla ta

původní. Majitel kontroval. Wolf lehce přisadil a tehdy byla jeho nabídka neochotně přijata. Když přišel odborný posudek na stav domu, banka odmítla schválit úvěr na rekonstrukci. Podle statika měla být chata z roku 1927 stržena kvůli napadení termity a hnilobě dřeva. Zbourat, vyklidit pozemek a postavit jinou, doporučil. Jenže Wolfovi se líbily staré stěny ze silných kulatin, klenutý trámový strop i prošlapaná podlaha z tvrdého dřeva, a navíc se mu podařilo získat půjčku pro veterány, která mu umožnila dům koupit a provést práce svépomocí. Během následujících tří let opravil základy, vyměnil poškozené trámy, položil novou střechu, zrenovoval původní okna, nainstaloval nový kotel a ohřívač vody a nově vyspároval stěny. Jeho roubenka sice byla zvenku poněkud rustikální, ale uvnitř pohodlná. Stala se jeho útočištěm a s Jaxem, který mu v ní dělal společnost, se málokdy cítil sám.

Zvuk sekání ustal, ale tou dobou už vzbudil Wolfovu zvědavost. Zvedl se od stolu a vyšel ven. Jax ho následoval, jako vždy stál po jeho boku. Wolf měl jen dvoje sousedy – McDermottovy a Olsenovy –, ale nikdo z nich se v Blue Jay už léta neukázal. Olsenovi byli osmdesátníci a žili v komunitě důchodců v Palos Verdes. A když před pěti lety zemřel na infarkt ten náfuka Kevin McDermott, jeho vdova sem taky přestala jezdit. Kdo tam teda co seká? A kde?

Jax zakňučel a Wolf se dotkl temene jeho hlavy. „Půjdeme to omrknout?“ zeptal se.

Pes ho šťouchl do ruky.

Wolf se vrátil dovnitř, a než se vydal zpátky ven, obul si vysoké boty a z věšáku u dveří sundal zimní bundu. Mezi stromy se znovu ozval zvuk sekání. Wolf se vydal po odhrnuté cestičce a došel na vrchol svého pozemku. Odtamtud viděl, že v jedné z místností v patře chaty McDermottových se svítí. Takže tam někdo je.

Svah mezi jeho domem a McDermottovými byl poměrně strmý a hustě zalesněný. Wolf tam už několik let každý podzim dosazoval